

הצלחה של שני אחים המיטות

שיקרה אצלנו! אמרו השניים. ואז קרו הרבה דברים, לא היה גבר שלא הסתובב כשעברו ברחוב, לא היה מי שנראה טוב שלא שלח מכתב עם תמונה, הגברים התחילו לחזור אחרי רפי ואהרון. ולשניהם היה ברור שזה לא בגלל העיניים הירודות שלהם, אלא בגלל העיבות הנהדרות שלהם. הם חזרו הביתה והתחילו לתפור. עד כאן שנת 1965.

שנה אחר-כך — עלייה של 100% במכירות. עוד שנה — עוד 100%. בוקר אחד נמאס לרפי לגרוב גרביים רגילות, כאלה שיש בהם סיבי ניילון. "אם אני, אז גם אחרי!" למחרת נסע לאנגליה. הוא התחיל לקנות גרביים בחנויות היש-יוקרה.

זוג אחד היה הטוב ביותר, התווית — וולסי. הוא נסע לבית-החרושת, קנה כמה זוגות, ביקש את האחים והחברים בישראל לגרוב אותם ולספר לו איך זה. הסתבר שבית-החרושת מתמחה בייצור גרביים מסיב כותנה 100% זה 225 שנה. וראו כי טוב, וחתמו חוזה והגבר הישראלי נהנה מההיסטוריה האנגלית על כפות רגליו הסכסיות.

שוב 100% ועוד 100%. "הבחורה הייתה מבית טוב, השידוך הצליח, חיפשו עוד בתולה לשאת", אומר רפי, ואחרי שנה הוא נוסע שוב וחותם חוזה חדש. שים. הישראלי בחורף לא היה זקוק לתנורים, היו לו סוודרים של וולסי. הם שימשו אותו ביום, בערב והיתה בעיה אחת — הוא לא רצה להוריד אותם לבילה, ואם העץ, היתה מי שתזרוק אותו מהמיטה.

נשאר חלקים חשופים. היו גרביים, סוודרים, עניבות, וביניהם — אין כלום. גם רפי ואהרון הרגישו כך ושב ארזו את מטלסליהם ונדדו בשבילי אירופה. הם חיפשו את מה שקרוי הטוב שבטופ. ומצאו. הם הגיעו לאלרפאין האנגלי, קנו ממנו סריגים אחרים. למיסטר הארי, קנו ממנו חליפות. היה חשוב שהן תתאמתנה לישראלי היפיוף שלפעמים שוכח את כרסו והיא תופחת. גם אדון ואן הוון, שמייצר באנגליה מצא חן בעיניהם, הם קנו ממנו חולצות. ערב אחד התגעגעו לשאנו אליזה, ולמחרת הופיעו בשער הנצחון. אחרי שבוע היה מי שלבש בתל-אביב את בנדי הטניס של לה קוסט, את הצעיפים והחליפות של לואי פארו. גם לגרמניה הגיעו, קנו מהלמוד. והחולנדי ואן גילס גם הוא יצא נשכר משני הישר-

למטה: אורנה רבינוב עטופה במגבת קטיפתית בעלת חלוק תואם — פילדקרסט של אנוה. המוצאים בחמשת הקומות של בית אנוה ברמת-גן עוררו התפעלות בקרב הבנות המסיירות.

לגברים האופנתיים — חולצות אנוה-הום צרפת. 100% כותנה, המסופקות בשלל צבעים וגזירות. מהתחלה צנועה של יצור עיבות מספקת עתה אנוה את כל בגדיו של הגבר האלגנטי.

גם בשבילן. לא הרבה, אך מספיק. וכשהזוג הלבוש והמתלהב נכנס למק-לחת, הוא מסתבן בסבון עם ריח ג'עדן שקנה מחנויות המגבות שקוונות מאנוה, הוא מתנגב במגבת שעליה ציור שראוי לו מקום במוזיאון. הם נכנסים למיטה, עם סדינים מטרפים, כיסויים משגעים, ומה הם עושים? הננים.

הפעם הם אדומים, לוהטים. או צהור-בים בורקים, שלל צבעים — שגעון! ובגדי-הים? מי בכלל הולך לראות נשים בים? הרי הגברים של ימינו זה העסק! והרי גברינו לבושים. סוף-סוף אחרי אלפיים שנות גלות.

והנשים, המין היפה הפך לסגן. הם התחילו לדאוג גם לנשים. והיום יש

ראלים שיצאו לכבוש את ישראל, ומו-צרינו נראים היום על גברינו ונשותינו הישראלים היודעים כיצד להיראות.

החורף היה מכוסה, מכף רגל ועד ראש. אין בעיות, אפשר לטייל בעיר ולא להפסיק מלהתבונן בגברים. כל אחד "פגז". הכל מושלם. נכון, אולי יותר יקר לקנות, אך בהחלט כדאי. המחיר בארץ נמוך מהמחירים באירופה על אף התו-בלה ובעיות הכסף המשוונות של ישראל. הקמעונאים הפחיתו את רווחיהם, הישראליים יצאו נשכרים. החנויות מלאות גברים בשביל עצמם, ונשים בשביל גב-ריס. כולם קונים (מדובר כמובן על מי-שהו שהוא משהו).

ואז התברר דבר מוזר. אותם, "פגזי" החורף, ירדו פלאים בקיץ. הם נראו כמו כולם. רגיל, עם מכנסיים רגילים, חול-צות... בגדיים מימי סבא ירחמיאל. והחתוננים. אוי לעיניים!

קמו השניים ונסעו. הפעם לא היה צורך לעבור על ספר מסעות בנימין השלישי. הם הגיעו הישר לפאריס, נחתו ב-מפעלי הום. החלום התחיל. הישראלי הולבש כיאות. לא עוד תחתונים לבנים,

אתי טבק מהמתמודדות בתחרות מלכת המים 1979, מנצלת את הסיור המלכותי שנערך בבית אנוה ברמת-גן, מתקרבלת במצע המיטה המלחיים — ויוה של אנוה.